

Meditacions: Diumenge de la quarta setmana de Pasqua (Cicle C)

Reflexió per meditar el quart Diumenge de Pasqua. Els temes proposats són: el Bon Pastor ens coneix a cadascun; confiança de saber-se guiat pel Senyor; formem part de la família de Crist.

AQUEST QUART DIUMENGE de Pasqua és anomenat tradicionalment Diumenge del Bon Pastor. Llegim a

l'Evangelí de la Missa d'avui que, durant la festa de la Dedicació, Jesús va pronunciar aquestes paraules al pòrtic de Salomó del Temple de Jerusalem: «Les meves ovelles escolten la meua veu. Jo les conec, i elles em segueixen. Jo els dono vida eterna: mai no es perdran, i ningú no me les arrencarà de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no podrà arrencar res de les mans del meu Pare» (*Jn* 10, 27-30).

L'Església sencera s'alegra perquè Crist ressuscitat n'és el Pastor i ens coneix cadascú. «Ell ens va fer i som seus, el seu poble i les ovelles del ramat» (*Sl* 99, 3). Sap perfectament com som amb «un coneixement del cor, propi de qui estima i de qui és estimat; de qui és fidel i de qui sap que, alhora, es pot confiar»^[1]. El Senyor ressuscitat ens comprèn «amb la ciència més “interior”, amb el mateix coneixement amb què el Fill coneix i abraça el Pare i, en el

Pare, abraça la veritat infinita i l'amor»^[2].

Les ovelles del ramat reconeixen la veu del seu pastor, responen a la seva crida i el segueixen. En escoltar la veu i els xiulets del seu pastor les ovelles senten alleugeriment, perquè saben que es troben segures. «El misteri de la veu és suggestiu: pensem que des del si de la nostra mare aprenem a reconèixer la seva veu i la del pare; pel to d'una veu percebem l'amor o el menyspreu, l'afecte o la fredor. La veu de Jesús és única. Si aprenem a distingir-la, ell ens guia pel camí de la vida»^[3].

AMB AQUESTA CERTESA de fe van partir els primers apòstols pel món conegut. Se sabien testimonis d'aquest amor únic, se sentien segurs a les mans de Déu. Quan se'ls

tancaven els camins, ells n'obrien uns altres amb valentia. Així van fer Pau i Bernabé a Antioquia de Pisídia, en topar-se amb el tancament i l'enveja d'alguns jueus: «Era a vosaltres que calia anunciar en primer lloc la paraula de Déu; però com que la rebutgeu i no us considereu dignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als pagans. Així ens ho ha manat el Senyor» (Ac 13, 46-47).

Res dolent ens pot passar si confiem en Crist i deixem que sigui ell qui ens guïï, com a bon pastor, amb la seva mà poderosa. D'aquesta manera, les seves ovelles «mai més no passaran fam ni set, ni els farà mal el sol ni la xardor, perquè l'Anyell que està en el tron els pasturarà i els conduirà a les fonts d'aigua viva. I Déu eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls» (Ap 7, 16-17).

Això no vol dir que el cristià deixi d'experimentar dificultats. El mateix Jesús adverteix als seus apòstols: «per causa meva us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, i compareixereu davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells» (Mc 13, 9). Un fill de Déu afronta les contrarietats inevitables de tot camí sabent que Jesús «coneix les nostres fortaleses i les nostres debilitats, i està sempre llest per tenir cura de nosaltres, per curar les nafres dels nostres errors amb l'abundància de la seva gràcia»^[4]. Per això és el Bon Pastor, perquè «es preocupa per les seves ovelles, les reuneix, embena la que està ferida, guareix la que està malalta»^[5].

SERVINT-SE DE LA IMATGE del Bon Pastor, Jesús revela la seva unitat amb el Pare: «Jo i el Pare som u (...). El Pare està en mi, i jo, en el Pare» (*Jn* 10, 30.38). Les autoritats jueves li havien preguntat: «Fins quan ens tindràs en la incertesa? Si ets el Messies, digue'ns-ho obertament» (*Jn* 10, 24). La resposta del Mestre és tan audaç i sorprenent que els escandalitza: «Tu, que ets un home, et fas Déu» (*Jn* 10, 33). Molts dels oients que el van escoltar reaccionen amb fe, però alguns, especialment els caps del poble, el rebutgen amb odi, fins al punt d'agafar pedres per lapidar-lo.

La unitat entre el Pare i el Fill és un punt central del misteri de Déu. El Pare ho «ha consagrat i enviat al món» (*Jn* 10, 36), i li ha encarregat de tenir cura de les ovelles. Formem part de la família de Crist perquè ell mateix ens ha escollit (cf. *Ef* 1, 4). «Venim a la seva cleda, atrets pels

crits i els xiulets de Bon Pastor, amb la certesa que és solament a la seva ombra que trobarem la veritable felicitat temporal i eterna»^[6]. El Senyor surt a trobar tots perquè «li importen, i molt!, totes les seves ovelles, i no tanca les portes a les que estan ferides, a les sarnoses, quan tornen amb ànim de deixar-se curar»^[7]. Per això, ens commou la queixa de Jesús davant l'obstinació d'alguns cors: «Us ho he dit, però no ho voleu creure» (*Jn* 10, 25). La fe requereix una voluntat atenta i lliure, un cor que vulgui escoltar la veu del pastor. «Puc veure gràcies a la llum del sol; però si tanco els ulls, no hi veig: això no és per culpa del sol sinó per culpa meva, perquè en tancar els ulls impedeixo que m'arribi la llum solar»^[8]. Maria ens ajudarà a obrir de bat a bat el cor a l'amor de Déu, per escoltar amb alegria la veu del Bon Pastor que ens crida pel nostre nom.

[1] Benet XVI, Homilia, 29-IV-2007.

[2] Sant Joan Pau II, Homilia, 27-IV-1980.

[3] Francesc, *Regina Caeli*, 21-IV-2013.

[4] Francesc, *Regina Caeli*, 25-IV-2021

[5] *Ibidem*.

[6] Sant Josep maria, *Amics de Déu*, núm. 22.

[7] Sant Josep maria, *Mientras nos hablaban en el camino*, núm.279.

[8] Sant Tomàs d'Aquino, *Sup. Ev. Ioann. in loc*.

meditacions-diumenge-de-la-quarta-
setmana-de-pasqua-cicle-c/ (01/04/2026)